

Iespējams, LORETAS MACIJEVSKAS-LIVČAS seju un balsi pazīsti, jo viņa kopā ar vīru, ko publika zina kā Lūsi, ir piedalījušies un pat tikuši līdz finālam gan Šlāgeraptaujā, gan Sirds dziesmā. Bet tikai retais zina, ka Loretai piemīt īpašs talants. Viņa pati sevi tā nesauc, bet viņa ir gluži vai sievišķības koučs, jo savā deju studijā, bez ezoterikas un mistikas, caur maigām kustībām sievietēm palīdz sastapties pašām ar sevi, savu skaistumu.

Vijīgā roze

Loreta

Loreta nāk no šķirtas ģimenes un it nemaz ne vienkāršas bērnības, tāpēc viņa saka: «Pagaidām es bērnības sāpes ielieku sirdī un durtnas aizveru. Es vēl nemāku ar tām tikt galā. Dažreiz tās paveras, tad man vienmēr ir mazliet jāparaud. Bet es nesūkstos, es esmu iemācījusies paņemt labo. Kas zina, ja nebūtu tā laika, varbūt es šodien nemācētu tik ļoti mīlēt savu vīru, bērnus un arī nebūtu tik mērķtiecīga?» Loretai bija tikai četri gadi, kad viņas vecāki izšķīrās un tika izlemts, ka meitene kā jaunākā dosies līdzī mammai, bet abi brāļi paliks

pie tēta. «Tā sanāca, ka desmit gadu vecumā es kļuvi par mājsaimnieci, pavāru un pilna laika aukli mammas jaunajās attiecībās dzimušajam brālītim. Cēlos pa naktīm rūpēties par mazo, vedu viņu pie pediatra un raudāju, kad trolejbusā kundzes uz mani skatījās un nosodoši kratīja galvu, domājot, ka tas ir mans mazulis. Tas nebija retums, ka neaizgāju uz skolu, jo vajadzēja pieskatīt zīdaiņi. Vienlaikus no manis tika prasītas tikai izcilas sekmes, un es arī ļoti centos.»

Četrpadsmit gadu vecumā Loretas tētis panāca, ka meita pārceļas pie

viņa. Viņa atceras: «Man bija tik smagi. Es jutos vainīga mammas priekšā, brāļu – jo nu jau bija piedzimis vēl viens mazulis. Vienlaikus es ļoti ilgojos pēc vienkāršas bērnības, pusaudzes dzīves. Es biju šausmīgi dusmīga uz Dievu. Man likās – ja viņš būtu, viņš man to nenodarītu, jo es taču vēl esmu maza.» Lai gan pieaugušie savā starpā nebija atrisinājuši konfliktus, Loretai pamazām, pamazām izdevās gan atjaunot attiecības ar mammu, gan atgriezt siltumu attiecībās ar sen neredzēto tēti un atrast sirsniņu atbalstu jauniegūtajā audžumammā. «Aptuveni no piecpadsmit gadu vecuma situācija, lai arī nebija ideāla, tomēr stabilizējās, un es varēju beidzot veltīt laiku tam, kas patīk man. Man bija koris, sporta dejas, es sāku arī piestrādāt lielveikalos produktu prezentācijās, lai man būtu pašai sava nauda.»

ASA SIŽETA SERIĀLS

«Man bija sešpadsmit, kad uz mana kora mēģinājumu atnāca stalts, izskatīgs klaviermeistars Anatolijs Livča. Drīz vien uzzināju, ka viņam jau kopš bērnības ir iesauka Lūsis, ko devusi viņa mazā māsa. Tā tas arī iegājās – Lūsis, Lūšuks. Toreiz mēs, kora meitenes, ātri noskaidrojām, ka Lūsim ir 21 gads. Man viņš tik ļoti iepatīkās! Prātoju: kā es varētu ar viņu uzsākt sarunu? Man skolā kādam konkurssam vajadzēja notis, palūdzu, lai viņš uzraksta. Lūsis tās atnesa uz nākamo kora mēģinājumu. Savukārt es viņam par to – šokolādi. Tā vārds pa vārdam, līdz viņš mani uzaicināja uz tikšanos kafejnīcā. Toreiz mēs pasēdējām, papļāpājām. Skaidrs, ka man Lūsis ļoti patika, un laikam jau arī es viņam. Bet mums nebija romāniņš, mēs vienkārši tikāmies, dzērām tēju, runājāmies. Es savos sešpadsmit tiešām biju maza, naiva meitene, un viņš necentās to nekrietni izmantot.

Lūsis brīnišķīgi spēlēja klavieres! Dažas reizes viņš mani paņēma līdzī uz savas grupas mēģinājumiem. Man tas šķita tik īpaši! Bet kādā reizē es jutu, ka kaut kas tomēr nav lāgā. Kāpēc viņam visu laiku zvana telefons? Tad es sapratu – Lūsim taču ir draudzene! Sāku prasnāt, un beigās viņš atzinās, ka patiešām viņam ir attiecības ar vienaudzi. Lai arī es biju jauna un

mana sirds lūza, man lepnuma pietika, un es teicu – nē, uz to gan es neparakstīšos.

Varētu domāt, ka te mana pirmā iemīlēšanās beidzās. Bet diedziņš, kas mūs bija sasējis, nepārtrūka: mēs tuvinājāmies, attālinājāmies, sazinājāmies un atkal skrējām prom septiņus gadus. Vēlreiz pa istam satikāmies, kad man bija divdesmit trīs. To septiņu gadu laikā nebija ne dienas, kad es par Lūsi nedomātu. Daudz vēlāk, kad abi iemācījāmies no sirds izrunāties, Lūsis atzinās, ka arī es biju dzīvojuši viņa galvā un sirdī. Taču mēs kūlamies emocijās, viens otram neuz-

Ar atreibību
un ļaunuma
turēšanu
tu neko
nepanāksi.

ticējāmies, bijām greizsirdīgi. Kā kaķis ar peli spēlējāmies! Vēl pa vidu jaucās mūsu bijušie partneri, kuri centās mūs atgūt. Reiz es uzzināju, ka Lūsis ir ticis ar to sievieti. Es iestājos pozā: «Kas jums vēl ir runājams?! Izvēlies! Tā nebūs!» Rezultātā mēs satikāmies trijātā.

Tā bija ļoti savāda tikšanās, kas Lūsim beidzās ar citronūdeni sejā, toties es viņam piedevu, jo Lūsis šīs sievietes klātbūtnē pateica, ka viņš vienmēr ir mīlējis tikai mani. Es jutos viņam dārga, bet vienlaikus arī aizvainota, ka vispār esam nonākuši līdz šādi situācijai. Cēlos kājās un teicu, ka arī starp mums viss cauri! Tajā brīdī viņš no kabatas izvilka gredzenu. Atcirtu: «Liec to nost! Tā tam nav jānotiek!»

Bet sirdī man iestājās miers, jo man tas parādīja, ka es viņam esmu svarīga, ka viņam tā nav spēle.

Mūsu istā saderināšanās notika kādā darbdienas vakarā, Lūsis bija atbraucis pēc manis uz darbu un veda mājās. Kad jau trešo reizi viņš it kā aizdomājās un krustojumā nogriezās uz nepareizo pusi, sapratu, ka ir ielānāts pārsteigums. Lūsis bija rezervējis Kalnciema kvartāla vīna restorāniņu, mums spēlēja saksofons, bija sagatavota mūsu mīļākā kūka... Tas bija skaisti un romantiski.

Kāzas plānojām deviņus mēnešus, jo abi bijām ļoti aizņemti. Tagad saprotu, ka tas bija arī vajadzīgais laiks, lai mēs abi spētu pielāgoties un kļūt par ģimenes cilvēkiem. Man jāatzīstas, ka pirms tam es biju egoistiska, īsti nesapratu, kas ir ģimene, attiecības, man likās: ja man viss ir labi, tad viss kārtībā, ja ne – ne! Es biju daudz vairāk tendēta uz materiālām lietām, pievērsu uzmanību virspusējām vērtībām. Par laimi, tā kā mans vīrs ir ticīgs cilvēks un bija skaidrs, ka mēs precēsimies baznīcā, izgājām individuālos laulību kursus pie mācītāja Guntara Dimanta. Viņš ir fantastisks! Es viņam saku paldies par to, kā esmu mainījies, un par to, ka esmu sapratusi, kas vispār dzīvē ir svarīgs. Iepriekš mana dzīve bija kaut kāds asa sižeta seriāls, un to es vairs negribu. Ar atreibību un ļaunuma turēšanu tu neko nepanāksi. Vienmēr ir vērts padomāt, kur strīdā bija mana vaina, spert soli un visu izrunāt. Pēc sarunām ar mācītāju mani iekšēji viss pārslēdzās, es sapratu, ka man galvenais ir attiecības – sajūta, ka mans tuvais cilvēks ir ar mani līdz galam, ka mēs viens otram varam uzticēties absolūti. Un mums ar Lūsi tā ir. No sirds.

Pēc laulību kursiem mūsu dzīve mainījās, mēs vairs neplēsāmies. Saprātām, ka katru strīdu mēs paši izraisām un mēs to varētu neizdarīt. Mēs varam nepateikt to teikumu, kas otru visvairāk aizvainos, kas kā bulta tiek nomērķēts uz vissāpīgāko vietu. Ja mums pēc tam, ārkārtīgi reti, bija kādi strīdi, tad tie vairs nebeidzās ar durvju aizcīršanu, bet – ar samīļošanu un nožēlas asaru.

Arī šobrīd mūsu attiecībās tas ir pats galvenais – mēs patiešām varam izrunāt visu, izstāstīt visu un,

protams, uzklausi otru. Es esmu sapratusi, ka ļoti bieži mēs sāpinām otru ne jau tāpēc, ka vēlamies nodarīt ļaunu. Tās ir mūsu pašu bērnības brūces, nedrošība, pašvērtējuma problēmas, mūsu sāpīgās vietas, kuras aizsargājam, uzbrūkot otram. Ja mēs zinām par otru patiešām visu, izprotam viņu, tad spējam saprast, piedot uzreiz un konflikti nerodas.»

Es ikdienā strādāju ar daudzām sievietēm un izbaudu šo sabiedrību, bet esmu sapratusi: tā kā mans vīrs ir arī mans dvēseles draugs, man neveidojas tuvas draudzības ar sievietēm. Ja man ir brīva diena, es to vienmēr gribu pavadīt ar vīru un bērniem. Mans Lūsis man ir tik ļoti mīļš un svarīgs, ka es gribu būt ar viņu katru brīvo brīdi.»

DZIESMAS SIRDIJ

«Šķiet, kā jau visām meitenēm, arī man kopš bērnības ir sapnis dziedāt un dejot. Ar dejošanu es jau nodarbojos pati, bet dziedāšanu man ir uzdevinājis mans vīrs. Atceros, mūsu attiecību sākumā es tik daudzus vakarus pavadīju viņa mājās, kur viņam kā jau mūziķim ir gan mūzikas instrumenti, gan skaņu aparatūra. Viņš spēlēja, un es visu vakaru pavadīju, dziedot no latviešu šlāgeru grāmatīņām. Man tas bija kā balzams dvēselei, es to ļoti izbaudīju, bet viņam droši vien tā bija manis iekarošanas stratēģija,» smejas Loreta.

Tā kā mans vīrs ir arī mans dvēseles draugs, man neveidojas tuvas draudzības ar sievietēm.

«Kad apprecējāmies, Lūsis man uzrakstīja dziesmu *Tava dzimšanas diena*, kuru es dziedāju *Šlāgeraptaujā*, un pat uzstājos *Latvijas Televīzijā*! Man tas bija milzīgs piedzīvojums! Tā mums izveidojās kā tradīcija – katru gadu rakstām dziesmu. Ja pirmā dziesma bija jautra un bez dziļas domas, tad nākamā tapa uz ļoti emocionāla viņa. Tikko bija piedzimis mūsu pirmais dēls Adrians. Atceros, ka, mazuli gaidot, vīram teicu: «Vai ir iespējams mīlēt vēl vairāk? Es jau tevi mīlu ar visu savu sirdi. Kā tas būs, kad piedzims bērniņš? Mīlestība sadalīsies?» Bet nē, sirds kļūst lielāka un mīlestības ir vēl vairāk. Toreiz Lūsis uzrakstīja dziesmu *Bez viltus*, tā bija par mūsu attiecību sākumu.

Tad sekoja *Kamolīts*, kad mūsu otrajam puisītim Redžinaldam bija tikai trīs mēneši. Ar šo dziesmu mūs iemīlēja daudzi klausītāji, mēs pat iekļuvām *Sirds dziesmas* finālā kopā ar *Dakotu*, ar Ainaru Bumbieri. Visi tie, ko es, maza būdama, klausījos radio! Nākamajā gadā bija *Tēva mājas*, kas ir dziesma par manu bērnību. Un šogad – *Laiks ir laime*. Par Sprīdīti, kurš to nezināja. Tas ir par šo *kovida* laiku, kas mūs visus ir smagi ietekmējis – ne es, ne mans vīrs nevaram strādāt, nevaram realizēties profesionāli, un tomēr šis laiks mums ir devis iespēju apstāties, būt vairāk kopā ar mīļajiem. Grūti, bet ir jāmēģina atrast iespēju, kā būt laimīgam, jo laiks iet. Laika ir tik, cik ir, vairāk nebūs. Tu izbaudīji šo laiku? Vai dzīvo labākai nākotnei, kura tā arī nepienāk? Pat ja ir grūti, es gribu izbaudīt šo laiku kopā ar savu vīru, diviem dēliem, kas jau skraida pa māju, un trešo, kura sirsniņa vēl pukst zem manējās.»

DEJA KĀ TERAPIJA

«Kad skola, kurā deju sporta dejas, bankrotēja, es sāku meklēt kaut ko citu. Uzdūros nosaukumam *strip plastic*. Uzreiz pateikšu – tas nav striptīzs! Tās ir valdzinošas, ļoti sievišķīgas deju kustības, kas nav vulgāras, un tur nenotiek izģērbšanās! Šis nosaukums, izrādās, ir no kurpēm, kurās tiek dejots, – tām ir augsti papēži un izteikta platforma. *Stripos* kājas uzreiz izskatās garākas, kustības kļūst sievišķīgākas. Mani ļoti saistīja šī deja, bet, kā jau kārtīga latviešu sieviete, trīs mēnešus nevarēju saņemt aiziešanas uz pirmo nodarbību.

Tomēr, kad beidzot sāku dejot, jau pēc mēneša man piedāvāja pasniegt!

Tā es sākumā pasniedzu *strip plastic* šajā deju studijā, bet tur viss beidzās nesmuki, man nemaksāja, deva daudz darba, vadītāja savus treniņus kavēja, pēdējā brīdī uzdeva aizvietot. Bet vienlaikus tas man deva sparus izveidot savu studiju. Un tā tapa mana *Red Rose Lady Studio*. Man negāja slikti, bet tomēr es joprojām pa dienu strādāju birojā un vakaros pasniedzu dejas. Šādā rītmā tupināju pusgadu, neuzdrošinājos iet prom no dienas darba. Bet tajā brīdī ļoti populāri kļuva kopā pirkšanas kuponi. Nodarbībām manā studijā nopirka pārsimts kuponu! Man radās trīs iesācēju grupas. Tobrīd sapratu, ka es varu iet prom no biroja darba un pievērsties tikai dejai. Ņemu klāt vēl nodarbības pa dienu, piedāvāju vecmeitu ballītes. Tas bija lieliski.

Kopš 2014. gada studija strādāja un auga, bet tad sākās *koviids*... Tomēr arī šīs grūtības man ir iedevušas milzīgu dāvanu. Kad vairs nebija atļautas grupu nodarbības, bet vēl drīkstēja pasniegt viens pret vienu, no marta līdz novembrim es sāku vadīt daudz vairāk privātstundu. Kad atvēru šo studiju, uzskatīju, ka tā ir deja, pat sports. Bet, kad sāku vairāk strādāt individuāli, sapratu, ka tas ir ārkārtīgi liels darbs sievietei pašai ar sevi. Tā ir viņas satikšanās ar savu sievišķību. Un man ir jābūt viņai blakus, jāpalīdz, jāiedrošina, galu galā reizēm jāparāda – tu esi lieliska, lūdz, tici sev!

Kad pie manis uz privātstundu atnāk sieviete, es vienmēr jautāju, kāds ir nolūks – sagatavot priekšnesumu savam vīrietim? Bet šāds mērķis ir tikai kādām divām no desmit. Lielākoties sievietes nāk, jo vēlas kaut ko sev, satikt savu sievišķību. Pārsvarā tās ir dāmas pēc trīsdesmit, ir arī sievietes pēc piecdesmit. Ļoti, ļoti bieži viņas nāk dejojot pēc šķiršanās, kad jūtas ievainotas, pazaudējušās. Nereiti sievietes ir sevi visu atdevušas ģimenei, aizmirsušas par sevi. Protams, vajag iet pretī savam vīram, bet nevar arī tā, ka sieva sevi atdod visu citu ērtībām. Es to ļoti bieži redzu mūsu sievietēs. Beigās viņa pati ir piekususi un diemžēl kļūst neinteresanta arī vīrietim. Tāpēc es saku: nodarbiniet sevi! Mācieties, atrodiat hobijs, aizraujieties, sievietei vajag savu lietu! Tikai tā tu būsi interesanta gan sev, gan otram.

Reiz kāda psiholoģe pajautāja: par cik cilvēkiem jums ikdienā ir jārūpējas? Kad es pati par to domāju pirmo reizi, uzskaitīju – bērni, vīrs, pat suņus pieskaitīju! Bet par sevi es aizmirsu... Un īstenībā mums pašām par sevi vajadzētu parūpēties pirmkārt. Lai tu varētu būt forša sieva un laba mamma, tev visupirms ir jābūt sievietei sev. Un tas nozīmē – justies apmierinātai ar sevi.»

ĻAUJIES SAVAI SIEVIŠKĪBAI

«Kad sieviete atnāk uz nodarbību, sākumā es iemācu pamatelementus, parādu, ka viņa var kustēties maigi un skaisti. Šajā brīdī iemācāmies dejas ķēdīti. Un tehniski pareizi dejojot var iemācīties jebkura sieviete. Sievietes šaubās, bet es zinu – var! Visas var! Sākumā dāma pārsvarā skatās uz mani, lai spētu atkārtot kustības. Kad viņa jau kustību ķēdīti zina no galvas, es lūdzu piemeklēt savu mūziku, jo tikai tā viņa sāks sajūst sevi. Un tad ļoti bieži izrādās, ka viņas iekšējā sieviete ir iespundēta. Lai gan skan viņas mīļākā dziesma, prāts bloķē ķermeni. Viņa tikko skaisti

REKLĀMA

1/2

dejoja, bet nu – viss pinas, nekas nekustas. Reizēm sieviete zina, ka viņai ir tā iekšējā problēma, bet citreiz ne. Ja to izrunā skaļi, tas jau ir pirmais solis uz pašdziedināšanos, atveseļošanās. Visbiežāk problēmas nāk no bērības. Reizēm vīrietis ir kaut ko nežēlīgu pateicis par izskatu, kustībām... Un sievietei daudz nevajag, viņai pietiek ar vienu reizi. Vai citreiz vīrietis pat neko nepasaka, bet, piemēram, skatās uz citām, komentē, ka tā nu gan ir slaida vai seksīga. Man ļoti patīk teiciens: ja tu esi kopā ar kādu, tad tev ir tikai viena sieviete, visi pārējie ir cilvēki. Un attiecīgi arī man ir tikai viens vīrietis, visi pārējie – cilvēki. Tā būtu jābūt.

Kad es redzu, kā sieviete kustas dejā, kāda ir viņas ķermeņa valoda, nevaru izskaidrot, no kurienes manī tas rodas, bet man ir skaidra sajūta, kādas emocijas viņā valda. Pamazām sāku par to ieminēties klientēm: «Klau, man šķiet, tu šodien esi skumja. Kaut kas ir noticis?» Vienreiz kliente izbrīnīta atbild: jā, es tiešām tā jūtos, un izstāsta savu situāciju. Otro, trešo reizi... Godīgi sakot, tagad man šķiet, ka privāttandas vairs nav deju nodarbība, bet sievietei satikšanās ar sevi, savām emocijām, es pat teiktu sava veida terapija.

Ārkārtīgi bieži sievietes nespēj skatīties uz sevi spoguļi. Viņas meklē trūkumus sevī. Nevis priecājas, cik eleganti izdodas kustības, bet iefiksējas uz kādu krunku vai riepiņu. Es domāju, ka te pie vainas ir ļoti tirazētais mākslīgais skaistums. Otra bieža problēma – sievietes nespēj sev pieskarties. Tā notiek, ja tu nemili savu ķermeni.

Un tad pamazām, pamazām notiek atlabšanas process. Mans uzdevums ir būt blakus un palīdzēt tajā. Turklāt katrai sievietei tā pieeja ir citādāka – viena ir jāsapurina un jāsaka: «Tu to vari!» Citai ar maigumu. Es to iemācījos vēl skolas laikā lielveikalu prezentācijās. Es vispār nelietuju alkoholu, nekad. Bet man vienmēr deva to pārdot, un es iemācījos noskenēt cilvēku, vai viņš būs pircējs vai ne. Un šeit ir līdzīgi, es redzu, kā sievietei vislabāk tuvoties. Tomēr savas restes klientei ir jāsalauž pašai, lai viņas iekšējā sieviete nāk laukā. Tas nav viegls un nesāpīgs process, bet, interesanti, ka man vēl neviena kliente nav

aizgājusi. Viņas vēlas dziedināties un satikt sevi. Arī man ieslēdzas spīts – es taču redzu, ka tu vari! Tu esi skaista! Un man ir tik skumji – nu, kāpēc kāds ir tik ļoti nodarījis tev pāri? Katra sieviete varētu būt vienkārši karaliene! Tāpēc es staigāju apkārt, nepadodos, skaidroju, un mēs mēģinām dažādos veidos pamazām tikt uz priekšu.

Dažas situācijas īpaši paliek prātā. Piemēram, pie manis dejojot nāca it kā par sevi ļoti pārliecināta dāma. Viņa strādāja labā, vadošā amatā, precējusies, bērni, viņas attieksme vienmēr bija izlēmīga, pozitīva. Sākumā man izskatījās, ka viņa tiešām nāk tikai savam priekam. Tomēr, kad es sāku ieskatīties, teicu: «Tev ir ļoti laba masaka. Tikai pēc trim nodarbībām tā ir mazliet noslidējusi, un es pirmo reizi ieraudzīju tevi pašu dejojot.» Šī dāma spoguļi skatījās sev tieši garām, nevis uz sevi. Viņa pasmējās: «Es tūlīt skatīšos!» Un es redzu, jā, viņa biežāk pagriež galvu uz spoguļi, bet tas nav tas. Ieslēdzas aizsargreakcija, viņa smejas: «Cik jocīgi – kāpēc es to nevaru?» Es palūdzu atļauju minēt: «Tu melo sev.» Viņa bija šokā. Jā. «Kad tu ar cilvēku esi sastrīdējies, ir aizvainojums, tev ir nodarīts pāri, tu taču viņam negribas skatīties acīs, vai ne? Man izskatās, ka tu esi sastrīdējies ar sevi.» Toreiz viņa atklāja, ka, lai gan ģimenē it kā viss ir kārtībā, viņa ir iemilējusies citā un turpina sevi pierunāt, ka nekas tāds nav noticis. Nākamajā reizē šī dāma atnāca, dejoja, un es sarkdama jautāju: «Vai kaut kas ir mainījies tavā dzīvē? Tu es tik maiga kā nekad.» Jā, esot gan kaut kas ļoti mainījies...

Reiz bija pavisam īpaša situācija. Tolaik vēl notika grupu nodarbības. Un mums ir tradīcija, ka pēc tam, kad esam iemācījušās vienu deju, mēs sapucējamies, nodejojam un nofilmējam telefonos, lai paliek sev par atmiņu. Pēc pēdējās nodarbības arī aprunājamies. Viena no dāmām pienāca pie manis un izstāstīja: «Tu neticēsi. Pirms es atnācu uz deju nodarbībām, man pēc trim mēnešiem tika nozīmēta miomas operācija. Tagad ir pagājuši divi mēneši, biju pie ārsta gatavoties operācijai, un daktere man saka – miomas vairs nav!» Es negribu teikt, ka deja ir ārstēšanas metode, bet, iespējams, visas šīs sievišķīgās

kustības – gurnu, vidukļa izkustināšana – ir palīdzējušas viņas ķermenim atveseļoties.

Kad sieviete tiek cauri saviem pirmajiem, lielajiem blokiem, sevis iemilēšanas process nekad neapstājas... Man ir dāmas, kas nāk pat sešus gadus. Sievietes stāsta, ka ir sākušas valkāt kleitas, krāsot lūpas, reizēm kolēģi izsaka komplimentu – tu esi mainījies, izskaties lieliski, bet viņi nevar pateikt, kas tieši ir citādāk. Sievišķība kā saules stariņi sāk izspraukties no viņas. Ak, un man bija viens gads, kad šķita, ka palikšu bez klientēm – visas cita pēc citas ņēma pauzes, jo gaidīja bērniņus! Arī tā taču ir sievišķība.»

VIENMĒR KO JAUNU

«Man patīk izdarīt lietas līdz galam, un tad es ilgojos pēc jauna izaicinājuma. Piemēram, studijas piektajā gadā radīju savu apģērbu līniju, pati iemācījos šūt un šuvu skaistus legingus, sporta krekliņus, zeķītes ar mežģinēm, kas piestāv pie augstpapēžu korpēm.

Savukārt pagājušajā gadā pie manis atnāca informācija par konkursu *Misis Latvija*. Man šķita –varbūt, ka es varu? Varbūt es esmu pelnījusi šo titulu? *Kovida* dēļ konkurss ir ievilcies un pārcēlies uz virtuālo vidi, un balsošana notiek *Facebook*. Bet šis laiks man bija īpašs, esmu iepazinusi fantastiskas sievietes, kas arī piedalās konkursā, dažādajos uzdevumos esmu izaicinājusi sevi un iemācījusies daudz jauna. Īpašs prieks man ir par dziesmu, ko kopā ar vīru uzdāvinājām *Dzīvnieceku SOS*.

Nu jau mans piedzīvojums *Misis Latvija* konkursā tuvojas izskaņai, maija vidū būs fināls, bet atceļos – kad pieteicos un gāju uz pirmo tikšanos, biju nobijusies kā diegs! Domāju, tur noteikti visas sievietes būs modeles un princeses. Mums bija noteikums nākt bez meikapa, jo bija paredzēta fotosesija. Atnācu un nomierinājos, mēs visas esam sievietes, cilvēki. Bet, kad mūs sapucēja, mēs visas pārvērtāmies – karalienes! Patiešām visas sievietes ir skaistas. Katra savā veidā – bet visas. Tāpat kā puķes – tās atšķiras, bet skaistas ir visas. Un rozei neskauž lilija, bet lilijai roze netraucē ziedēt.» ■

REKLĀMA

1/1